

Hypotetická proradnost

Hra o jednom dějství

napsal Anthil Morvir

Osoby a obsazení:

- Malvasian, vznešený elf; bojový mág.
- Inzolia, temná elfka; bojový mág.
- Dolcettus, cyrodiilský léčitel.
- Šiavas, argoniánský barbar.
- Duch
- Několik banditů

Scéna: Eldenský les

Opona se zvedá a vidíme mlhou zahalenou, labyrint připomínající krajinu legendárního Elfího háje ve Valenském lese. Kolem se ozývá vytí vlků. Přes větve jednoho ze stromů se prodere postava ještěra, ŠIAVAS, rozedraný a zkrvavený, a rozhlíží se po okolí.

ŠIAVAS: Vzduch je čistý.

INZOLIA, půvabná temná elfka, čarodějka, sešplhá s barbarovou pomocí ze stromu. Poblíž jsou slyšet kroky. Šiavas tasí meč a Inzolia se připraví seslat kouzlo. Nikdo však nepřichází.

INZOLIA: Teče ti krev. Měl by sis to nechat od Dolcetta ošetřit.

ŠIAVAS: Je pořád ještě vyčerpaný po všech těch kouzlech, která musel seslat dole v jeskyních. Je to jen škrábnutí. Až se z toho dostaneme, vezmu si ten poslední léčivý lektvar, pokud ho nikdo nebude potřebovat víc než já. Kde je Malvasian?

MALVASIAN, vznešený elf a bojový mág, a DOLCETTUS, cyrodiilský léčitel, se objeví na tomtéž stromě, přičemž mezi sebou vlečou těžkou truhlici. Nešikovně se snaží sešplhat se svou kořistí dolů a neupustit ji při tom.

MALVASIAN: Tady jsem, i když mi není jasné, proč zrovna já vleču těžký náklad. Vždycky jsem si myslel, že když s sebou někdo tahá na výpravu do jeskyně obrovského barbara, má to tu výhodu, že pak má kdo nést všechnu kořist.

ŠIAVAS: Kdybych se s tím tahal já, neměl bych volné ruce pro boj. A opravte mě, pokud se mýlím, ale ani jednomu z vás už nezůstalo dost many, aby se odsud dostal živý a zdravý. Ne potom, co jste tam dole usmažili a upekli všechny ty homunkulusy.

DOLCETTUS: Homunkuly.

ŠIAVAS: Nebojte, nechystám se udělat to, co si myslíte, že se chystám udělat.

INZOLIA (nevinně): A co jako?

ŠIAVAS: Všechny vás pobít a nechat si tu ebenovou zbroj pro sebe. Jen se přiznej - určitě sis myslela, že to mám v plánu.

DOLCETTUS: To je ale děsivá představa. Nikdy by mi ani na mysl nepřišlo, že by někdo, byť i pouhý omezenec nízkých mravů --

INZOLIA: Proč ne?

MALVASIAN: Potřebuje nosiče, přesně, jak říkal. Nemůže nést truhlu a zároveň bojovat s obyvateli Elfího háje.

DOLCETTUS: Při Stendarrově milosrdenství, ze všech bídných, alibistických, typicky argoniánských --

INZOLIA: A proč potřebuješ, abych zůstala naživu já?

ŠIAVAS: Já nijak zvlášť nepotřebuju, abys zůstala naživu i ty. Teda pokud nepočítáš to, že jsi mnohem hezčí než tady ti dva, na to, že máš hladkou kůži. A pokud po nás něco půjde, mohlo by to jít nejdřív po tobě.

Z blízkého křoví je něco slyšet.

ŠIAVAS: Jdi to zkontrolovat.

INZOLIA: Nejspíš to bude vlk. Zdejší lesy se jimi jen hemží. Jdi si to zkontrolovat sám.

ŠIAVAS: Můžeš si vybrat, Inzolio. Běž tam, a možná zůstaneš naživu. Nebo zůstaň tady, a určitě naživu nezůstaneš.

Inzolia si to rozmyslí a jde se podívat do křoví.

ŠIAVAS (k Malvasianovi a Dolcettovi): Silvenarský král nám dá za zbroj dobrou odměnu, a bude lepší ji vydělit třemi, ne čtyřmi.

INZOLIA: To máš pravdu, a ani nevíš, jak moc.

Inzolia se rychle vznese do výšky a levituje nad scénou. Zpoza keře se náhle vynoří poloprůhledný duch a vrhne se na nejbližší osobu, což je náhodou ŠIAVAS. Barbar křičí a seká mečem, duch na něj útočí mrazivými doteky vířícího plynu. Šiavas jde k zemi. Útočník se obrátí k léčiteli Dolcettovi, ale zatímco duch prostřednictvím svých mrazivých kouzel hoduje na nešťastném Dolcettovi, Malvasian na něj sešle ohnivou kouli a duch se vypaří do mlhou už tak dost prosyceného vzduchu.

Inzolia slétne zpátky dolů na zem, zatímco Malvasian prohlíží mrtvá těla Dolcetta a Šiavase. Ti jsou oba křídově bílí, protože z nich duch vysál životní sílu.

MALVASIAN: Takže jsi přece jen měla ještě nějakou manu v rezervě.

INZOLIA: To ty taky. Jsou mrtví?

Malvasian si vezme z Dolcettovy brašny léčivý lektvar.

MALVASIAN: Ano. Léčivý lektvar se při pádu naštěstí nerozbil. No, myslím, že tím pádem zbývá dělení odměny na nás dva.

INZOLIA: Jeden bez druhého se odsud nedostaneme. Ať se ti to líbí, nebo ne.

Oba bojovní mágové seberou truhlici a začnou se pomalu prodírat podrostem. Tu a tam se zastaví, když zaslechnou kroky nebo nějaké děsivé zvuky.

MALVASIAN: Takže, abychom si to ujasnili. Zbyla ti ještě trocha many, a ty ses ji rozhodla použít na to, aby se kořistí toho ducha stal Šiavas, čímž jsi mě přinutila použít většinu mých omezených rezerv ke zničení té nestvůry, abych nebyl mocnější než ty. To je prvotřídní úvaha.

INZOLIA: Děkuji. Je to jen logické. Máš dost síly, abys mohl seslat nějaká další kouzla?

MALVASIAN: Samozřejmě. Zkušený bitevní mág má vždycky v rukávu pár drobnějších, ale vysoce účinných kouzel, čistě pro případ potřeby. Předpokládám, že ty máš taky pár triků v záloze, ne?

INZOLIA: Ale jistě, přesně tak.

Na chvíli se zastaví, protože vzduch prořízne děsivé kvílení a skučení. Když utichne, začnou se pomalu belhat dál.

INZOLIA: Čistě pro zajímavost, tak si říkám, jaká kouzla bys na mě asi seslal, kdybychom se odsud dostali bez nutnosti dalšího boje.

MALVASIAN: Doufám, že tím nechceš naznačit, že sním o tom, jak tě zabiju a nechám si celou kořist pro sebe?

INZOLIA: Samozřejmě že ne, však to já tebe taky ne. Je to čistě jen takové intelektuální cvičení.

MALVASIAN: No, v tom případě, čistě v rámci intelektuálního cvičení, bych na tebe pravděpodobně seslal pijavicové kouzlo, abych vysál tvou životní sílu a doléčil se. Však víš, na cestách odsud do Silvenaru číhají bandité a zraněný bojový mág s cenným artefaktem by pro ně představoval lákavý cíl. Bylo by hloupé, kdybych vyvázl z Elfího háje živý jenom proto, abych pak natáhl brka pod širým nebem.

INZOLIA: To je rozumný předpoklad. Co se týče mě, i když znovu připomínám, že tím nechci říct, že se chystám něco takového udělat, mým zájmem by naprosto postačil rychlý elektrický výboj. Lupiči jsou nebezpeční, to je pravda, ale máme ten léčivý lektvar. Mohla bych tě prostě zabít a doléčit se do plna.

MALVASIAN: Naprostá pravda. Otázkou tedy zůstává, čím kouzlo by bylo v té chvíli účinnější. Kdyby naše kouzla pracovala proti sobě a já bych ti vysál životní energii jenom proto, aby mě vzápětí přismahl tvůj blesk, mohli bychom se zabít oba. Nebo skončit na prahu smrti v takovém stavu, že by jeden léčivý lektvar nepomohl ani jednomu z nás, tím méně oběma. Nebyla by to ironie, kdyby dva intrikánští bojovní mágové, za předpokladu, že by tady nepletichařili čistě v rámci intelektuálního cvičení, zůstali oba na prahu smrti, zcela bez magické síly a zbyl by jim jen jeden léčivý lektvar? Kdo by ho v takovém případě dostal?

INZOLIA: Logicky ten, kdo by ho vypil jako první, což bys byl v tomto případě ty, protože ho máš u sebe. Ale co kdyby jeden z nás vyvázl zraněný, ale ne mrtvý?

MALVASIAN: Myslím, že by bylo jen logické, aby si mág, kterému se intriky zdařily, vzal lektvar a nechal zraněného společníka napospas živlům.

INZOLIA: Ano, to by bylo nejrozumnější. Ale řekněme, že by si ti mágové, i když je to jeden šejdíř větší než druhý, vzájemně vážili jeden druhého. Možná by v tom případě ten, který by zvítězil, mohl umístit ten lektvar na strom poblíž své smrtelně zraněné oběti. Jeho zraněný společník by pak mohl počkat, až se mu trochu obnoví mana, mohl by levitovat k větví stromu a vzít si ten lektvar. Vítězný mág už by si mezitím vyzvedl odměnu.

Na chvíli se zastaví, protože něco zaslechnou v blízkém křoví. Opatrně přelézají přes větve stromu, aby se křoví vyhnuli.

MALVASIAN: Chápu, co tím chceš říct, ale myslím, že naši hypotetiční intrikánští mágové nemají povahu na to, aby jeden nebo druhý nechali protivníka přežít.

INZOLIA: Možná ne. Ale podle mých zkušeností si ti největší pleticháři mezi mágy obvykle ze všeho nejradši užívají pocit, že někoho porazili v boji, a často nechají tu osobu naživu, aby musela dál nést břemeno své hanby.

MALVASIAN: Tihle hypotetiční intrikánští mágové jsou pěkně... (nadšeně) Denní světlo! Vidíš to?

Oba zaběhnou za nízkou větev za křovím a ztratí se z dohledu. Zato je vidět třpytivá koruna slunečního světla.

MALVASIAN (za vysokým křoviskem): Dokázali jsme to.

INZOLIA (také za vysokým křoviskem): Samozřejmě.

Náhle se zableskne elektrický výboj, zpoza křoví prosvítá děsivá aura rudého světla, a pak zavládne ticho. Krátce poté je slyšet, jak někdo šplhá na strom. Je to Malvasian, který zavěsí lektvar vysoko na větev. Když leze zpátky na zem, spokojeně se pochechtává a opona jde dolů.

Epilog.

Opona jde nahoru, na scéně je cesta do Silvenaru. Tlupa loupežníků obstoupila Malvasiana, který se opírá o svou hůl a sotva se drží na nohou. Neklade jim odpor, truhlu mu snadno seberou.

Lupič č. 1: Copak to tu máme? Copak nevíš, že na cestách není bezpečno, zvláště pro takového nemocného chudáka, jako jsi ty? Co kdybychom ti to aspoň pomohli odnést?

MALVASIAN (vyčerpaně): Prosím ... Nechte mě na pokoji ...

Lupič č. 2: No tak, čaroději, nebudeš o to s námi aspoň bojovat?!

MALVASIAN: Nemůžu ... moc slabý ...

Náhle na scénu přiletí Inzolia a z konečků prstů jí srší blesky, kterými bandity rychle vyřídí. Snese se na zem a sebere truhlici. Malvasian se zhroutí na zem, umírá.

MALVASIAN: Čistě teoreticky, co kdyby ... jeden bitevní mág seslal na druhého kouzlo, které by mu neublížilo hned, ale ... vysávalo by mu životní sílu a manu, po troškách, aby to hned nepoznal, ale ... aby si věřil natolik, že by tomu prvnímu přenechal léčivý lektvar?

INZOLIA: To by byl, hypoteticky vzato, ze všech nejproradnější intrikán, že?

MALVASIAN: A ... čistě hypoteticky ... myslíš, že by ten mág mohl pomoci poraženému nepříteli ... aby si mohl vychutnat, jak soupeř bude s tou hanbou muset ... žít dál?

INZOLIA: Podle mých zkušeností, čistě hypoteticky, ne. Takový pitomec by to určitě nebyl.

Inzolia vleče truhlu pryč směrem k Silvenaru, Malvasian na scéně umírá a opona jde dolů.

Skryrim.4fan.cz